

# KAPITOLA 1.

Drahá,

dneska je to přesně devatenáct let od toho nádherného prosluněného rána, kdy jsme se na sebe naposledy usmáli a rozloučili se. Ani na okamžik jsme nezapochovali, že se zase uvidíme, nebo snad ano? Naše příští setkání bylo jen otázkou času, ničeho jiného. Přesněji řečeno nešlo ani o otázku. Budoucnost se nám možná jevila stejně vzdálená a nehmatatelná jako poslední dozvuky nesmělého snu, ale v každém případě jsme v ní byli oba. Spolu.

Ale přesto to byla jen iluze. A ani po všech těch letech nad tím nepřestávám žasnout.

Devatenáct let od toho dne. Celých devatenáct let! A já tě pořád ještě hledám. Nikdy tě nepřestanu hledat.

Často se mi zjevuješ, když to nejméně čekám. Třeba dneska jsem byl ponořený do nějakých bezvýznamných ponurých myšlenek, svaly celého těla sevřené jako železná pěst. A najednou jsi tam byla se mnou: v podobě zářivě barevného podzemního listu snášejícího se na šedivý udupaný trávník. Napětí v mém těle povolilo a vdechl jsem vůni života, na nohách jsem cítil vlhkou rosu a vnímal jsem jemné odstíny zeleně. Pokoušel jsem se tě zachytit, polapit

ten živý, nepokojný list, který se přede mnou skotačivě  
proháněl po trávě. Pokoušel jsem se vzít tě za ruku  
a podívat se ti zpříma do očí, ale tys mi tiše vyklouzla  
z dosahu a ztratila ses jako přelud.

Nikdy tě nepřestanu hledat.

## KAPITOLA 2.

### *Den sedmý: Když jsme oba věděli*

Trávník, táhnoucí se až k hrozivě černému okraji lesa, už byl vlhký rosou. Večerní vláhou ztmavl dohněda a hemžil se rušnou, čínorodou aktivitou. Šiky mravenců neúnavně spěchaly za svým důležitým mravenčím posláním, hlemýždi se pomalu a odhodlaně sunuli vpřed a pavouci spřádali jemná vlákna svých tenkých, zrádných sítí. Země pod našimi těly lačně vdechovala poslední zbytky tepla.

Eddie ležel vedle mě a pobrukoval si ústřední melodii z *Hvězdných válek*. Svým palcem se dotýkal mého, pomalými, něžnými pohyby, jako lehounký obláček laskající srpek měsíce na setmělé nebeské klenbě nad našimi hlavami. „Pojď, budeme vyhlížet mimozemšťany,“ navrhl asi před hodinou, když barva zešerelé oblohy začala zvolna přecházet z fialové do temně purpurové. A od té chvíle jsme se nepohnuli.

Slyšela jsem vzdálené supění posledního vlaku mizícího v tunelu v kopci na obzoru a usmála jsem se při vzpomínce na to, jak jsme tu s Hannah kdysi jako děti tábořily. Právě tady, na tomhle malém políčku v tomhle malém údolí, kde jsme si připadaly bezpečně ukryté před světem, který se nám tehdy také ještě jevil jako malý a nezáladný.

Jakmile se objevily první náznaky blížícího se léta, Hannah začala škemrat, aby nám rodiče dovolili postavit si stan.

Klidně, odpověděli. Když si ho postavíte na zahradě.

Zahrada před naším domem by pro tento účel byla zcela postačující. Bylo na ní dost rovného místa a navíc na ni bylo vidět téměř z každého okna. Ale Hannah, jejíž smysl pro dobrodružství – třebaže byla o pět let mladší než já – daleko předstihoval můj, něco takového nemohlo uspokojit. Chtěla tábořit na poli, které se táhlo do prudkého kopce za domem a které teprve těsně pod jeho vrcholkem poskytovalo kousek jakžtakž rovné půdy, aby se na ní stan dal vůbec postavit. Bylo poseté uschlými kravinci a nad ním už se klenulo jen nebe. Cítily jsme se tam, jako kdybychom mohly z oblak nahlížet komínem přímo do naší kuchyně.

Naším rodičům se představa, že budeme samy tábořit na poli, příliš nezamlouvala.

„Ale vždyť se mi tam nemůže vůbec nic stát,“ naléhala Hannah tím svým umíněným, panovačným hláskem. Při té vzpomínce se mi po něm bolestně zastesklo.

„Bude tam se mnou Alex.“ Hannina nejlepší kamarádka trávila většinu času u nás. „A Sarah. Ta nás ochrání, kdyby někdo přišel a chtěl nás zabít.“

Jako kdybych byla urostlý chlap se spolehlivým pravým hákem.

„A když nás pustíte tábořit, nebudete nám muset chystat večeři. Ani snídaní...“

Hannah byla svěhlavá a neústupná jako malý buldozer – nikdy jí nedošly protiargumenty a naši rodiče to nakonec vždycky nevyhnutelně vzdali. Zpočátku tábořili na poli s námi, ale posléze, v době, kdy jsem se s námahou prodírala spleťtým houštím puberty, dovolili Hannah a Alex, aby tam přespávaly samy, se mnou jako s osobním strážcem.

Lehávaly jsme tam v otcově starém festivalovém stanu, což bylo těžkopádné monstrum z oranžové plachtoviny připomínající malý bungalov, a poslouchaly symfonii zvuků v trávě venku. Často jsem zůstávala vzhůru dlouho poté, co moje mladší sestra a její kamarádka usnuly, a uvažovala

o tom, nakolik bych je opravdu byla schopná ochránit, kdyby někdo vpadl dovnitř. Nezbytnost chránit Hannah – nejen když spala v tom stanu, ale neustále – mi ležela v žaludku jako žhavý kámen, jako sopka chystající se každým okamžikem vybuchnout. A přesto, co bych v případě nebezpečí vlastně doopravdy udělala? Zasadila bych útočníkovi úder karate svým útlým dívčím zápěstím? Nebo bych ho probodla klacíkem na opékání pěnových bonbonů?

*Často působí nerozhodně, chybí jí dostatečná sebedůvěra* – tak to o mně kdysi napsala do posudku třídní učitelka.

„No, tak tomu teda říkám užitečný postřeh,“ zhodnotila zprávu učitelky moje matka, tónem, který si obvykle vyhrazovala pro plísňení mého otce. „Nic si z toho nedělej, Sarah. Klidně buď nerozhodná, když chceš. Od toho je puberta, tak si to užij.“

Nakonec jsem vždycky přece jen usnula, vyčerpaná nekonečným svárem mezi ochranným pudem a pocitem bezmoci, a probouzela jsem se časně, abych pro Hannah a Alex z nepopsatelných kombinací poživatin, které si sbalily s sebou, sestavila jejich oblíbenou nechutnost zvanou „snídaňový sendvič“.

Položila jsem si dlaň na hrud', abych ztlumila světlo vzpomínek. To nebyl večer pro smutnění; byl to večer pro prožívání přítomnosti. Pro Eddieho a pro mě, pro ten velký, dosud jen tušený cit, který se mezi námi rodil.

Snažila jsem se soustředit na zvuky, jimiž se nocí ozývala lesní mýtinu kolem nás. Na šramot hmyzích tělíček v trávě, na opatrné našlapování neviditelných zvířat, na šustění listů ve vánku, na klidný, pomalý rytmus Eddieho dechu. Poslouchala jsem, jak mu pod bundou tluče srdce, a obdivovala jeho pevnost a pravidelnost. „Lidi nejsou vždycky takoví, jaký se zdaj na první pohled,“ říkával vždycky můj otec. „Musíš tomu dát čas, Sarah, pak teprve uvidíš, co v člověku opravdu je.“ Ale já jsem tohohle muže

pozorovala už týden a ještě jsem nezaznamenala ani stopu jakéhokoliv neklidu. V mnoha ohledech mi připomínal mě samotnou, jaká jsem se snažila být v práci: solidní, racionální, nepoznamenaná vrtkavostí štěstěny v prostředí neziskového sektoru – s tím rozdílem, že já jsem na sobě musela léta pracovat, abych tohoto zdání docílila, kdežto Eddie působil dojmem, jako by tento dar dostal do vínku od přírody.

Uvažovala jsem, jestli nějakým způsobem vnímá vzrušení, které se mi vzdouvalo v hrudi. Ještě před pár dny jsem byla nešťastná, opuštěná ženská před čtyřicítkou a před rozvodem. A pak se mi zničehonic přihodilo tohle. Potkala jsem jeho.

„Hele, jezevec!“ zašeptala jsem, když jsem ve tmě koutkem oka zahlédla pohybující se stín. „Jestlipak je to Cedric?“  
„Cedric?“

„Jo. Ale nejspíš to nebude on. Jak dlouho vlastně takoví jezevci žijou?“

„Nevím, řekl bych takovejch deset let.“ Eddie se ve tmě usmíval: slyšela jsem to.

„No, tak to určitě není Cedric. Ale mohl by to bejt jeho syn. Nebo možná vnuk.“ Odmlčela jsem se. „My jsme Cedrika milovaly.“

Eddieho tělem projela vlna uvolněného smíchu, která rezonovala až v mém. „Kdo je to ‚my‘?“

„Já a moje mladší sestra. Často jsme kousek odsud tábořily.“

Eddie se překulil na bok; jeho obličej se přiblížil k mému tak těsně, že jsem mu viděla do očí.

„Jezevec Cedric. Ty... a já,“ řekl potichu. Špičkou prstu mi přejížděl po hranici vlasů. „Líbíš se mi. Líbí se mi, že jsme tu spolu. Vlastně se mi to líbí moc.“

Usmála jsem se, přímo do jeho laskavých, upřímných očí. Na jeho mimické vrásky, na mohutný úhel jeho čelisti.

Vzala jsem ho za ruku a políbila jsem ho na špičky prstů, drsné a zjizvené od třísek po dvaceti letech práce se dřevem. Připadalo mi, jako kdybych ho znala už celé roky, celý život. Jako kdyby nás někdo jeden druhému přisoudil, možná už při narození, a od té chvíle cílevědomě osnoval důmyslné plány, aby nás dal dohromady, až jsme se před šesti dny konečně potkali.

„Promiň, jenom na mě přišly nějaký sentimentální myšlenky,“ řekla jsem po dlouhé odmlce.

„Na mě taky,“ povzdychl si Eddie. „Zdá se mi, jako kdybych celej tenhle tejdén poslouchal nějaké šílenej houslovej cajdák.“

Zasmála jsem se. Eddie mě políbil na nos a já jsem uvažovala, jak je možné prožít celé týdny, měsíce, dokonce celé roky, aniž by se ve vašem životě cokoliv změnilo, a pak během pouhých pár hodin jako kdyby scénář vašeho života někdo znenadáni kompletně přepsal. Kdybych bývala ten den vyšla z domu později, nastoupila bych rovnou do autobusu a nikdy bych ho nepotkala, a tenhle zcela nový pocit jistoty by nebyl ničím víc než neslyšným šepotem promarněných příležitostí a špatného načasování.

„Řekni mi o sobě ještě něco,“ pobídl mě. „Pořád toho vím tak málo. Chci o tobě vědět všechno. Chci znát kompletní a nezkrácenou verzi životního příběhu Sarah Evelyn Mackeyové, včetně všech skandálních historek.“

Zhluboka jsem se nadechla.

Nešlo o to, že bych nechápala, že k tomu časem nevyhnutelně musí dojít, ale spíš o to, že jsem nebyla rozhodnutá, co udělám, až se tak stane. *Kompletní a nezkrácená verze životního příběhu Sarah Evelyn Mackeyové, včetně všech skandálních historek.* On to nejspíš zvládne. Tenhle muž měl v sobě klidnou, pevnou sílu připomínající bouřemi ošlehané molo nebo možná rozložitý dub, která na něm vytvářela mocné brnění proti všemu nečasu.